

این برندها واقعا برند هستند؟!

گران خریدن و پول پرداختن برای کالاهایی معمولی که از نظر بسیاری از مردم، ارزشش را ندارد یک بحث است و ماجرای اصل بودن ...

گران خریدن و پول پرداختن برای کالاهایی معمولی که از نظر بسیاری از مردم، ارزشش را ندارد یک بحث است و ماجرای اصل بودن کالاهایی که به نام برندها در برخی فروشگاهها عرضه می‌شود، یک بحث دیگر. تصور کنید به اندازه 10 برابر یک جنس معمولی پول به کالایی خاص و گرانبه‌ایم داده‌اید تا مثلا دوستان و آشنایان و رقبا از دیدن آن یا حظ کنند یا غش کنند. اما پس از رونمایی، کسی به طعنه آن را تقلبی و غیراصل و کپی شده معرفی کرده و به شما از آن لبخندهای معنی دار بزند. چه حالی پیدا می‌کنید؟ این یعنی خوردن چوب و پیاز با هم.

یعنی هم میلیون ها تومان پول برای به رخ کشیدن برندی پرداخت کرده اید و هم بعد از مصرف به غیراصل بودن آن پی برده اید.

متأسفانه یا خوشبختانه به خاطر این که اکثر برندهای بزرگ کالاهای لوکس چون ساعت، ظرف و ظروف، ادکلن، کفش و لباس و ... در ایران نمایندگی رسمی ندارند، نمونه های تقلب و جابه جافروشی در فروشگاه های گرانبه‌ای زیاد به چشم آمده است.

به گفته مغازه داران، بیشتر اجناسی که به نام آلمانی، ایتالیایی، آمریکایی، فرانسوی و ... در بوتیک های گرانبه‌ای فروخته می‌شود، اصل هستند.

این اصل نبودن دو حالت دارد؛ حالت اول این است که این اجناس در همین تهران خودمان و در کارگاه های تولیدی وطنی دخته یا ساخته شده است؛ کارگاه هایی که البته آنقدر ماهر و تمیزکارند که تفاوت اصل یا غیراصل بودن کالا بجز از سوی افراد خبره، برای دیگران بسختی امکان پذیر است.

با مراجعه ای به برخی نقاط بازار تهران یا میادین جنوبی براحتی می‌توان مراکزی را یافت که مارک و برند برای نصب روی برخی کالاها تولید می‌کند، اما حالت دوم زمانی است که جنس تولید ایران نیست، اما تولید خود کشور صاحب برند هم نیست و گاه حتی تولید اجناس آن برند در خود کشور اصلی متوقف و لیسانس استفاده از نام آن به کشورهای دیگر فروخته یا اجاره داده شده است.

به این ترتیب شما برند آلمانی را می‌خرید، اما این جنس واقعا دارای کیفیت آلمان نیست و به این اضافه کنید، نداشتن نمایندگی در ایران که ارائه گارانتی و خدمات پس از فروش را منتفی می‌کند. نمونه این ماجرا زیاد است، مثلا از بیشتر برندهای معروف کفش و لباس، ادکلن، لباس ورزشی و حتی ساعت که بپرسید و در سوال کردن کمی سمج باشید، می‌بینید که کالاهایی که نام ایتالیا، آلمان، فرانسه و ... را یدک می‌کشند، نه تنها اصل نیستند، بلکه خطوط اصلی تولید آنها در کشورهایی چون ترکیه (بیشتر پوشاک مردانه و زنانه)، لهستان و رومانی (لوازم ورزشی) و تایلند، اندونزی، مالزی (کفش و لباس) است.

درباره ظرف و ظروف و لوازم آشپزخانه نیز بیشتر تولیدات برندها متعلق به چین است. جالب اینجاست که اصولا محصولات کاملا اصل برندها، به طور تجاری فقط مخصوص بازارهای داخلی این کشورهاست و بجز خرید متفرقه مسافری، راه دیگری برای ورود به کشورهایی چون ایران را نمی‌یابد لذا وقتی خواستید مثلا برای یک تی شرت فرانسوی دو و نیم میلیون تومان بپردازید، دقت کنید دوخت ترکیه را به نام فرانسه تقدیم شما نکنند تا ماجرای چوب و پیاز برای شما هم اتفاق بیفتد.